

Lale Müldür

Leonardo

İllüstrasyonlar: Benoît Hamet

© KARAKARGA YAYINLARI 171

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

LEONARDO

Lale Müldür

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Yayın Koordinatörü: Mesud Ata

Editör: Sinem Sal

İllüstrasyonlar: Benoît Hamet

Reklam ve Tanıtım Müdürü: Bilgen Ülgen

1. Baskı: Kasım 2018

ISBN: 978-605-2241-72-1

*İmtiyaz Sahipleri: Yelda Cumalıoğlu, Mustafa Kutlukhan Perker
KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.*

Yayıncı Sertifika No: 13226

Adres: Abdi İpekçi Cad. No 31/5

Nişantaşı / İstanbul

Tel: (0 212) 252 22 42

Fax: (0 212) 252 22 43

karakarga.com

info@karakarga.com

karakargayayinlari

karakargayayinlari

karakargayayin

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi

Kat 2, B Blok, No 403, Topkapı - İstanbul

Tel: 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No: 40200

Melankolinin Kara Güneşi, Funk Adımlarıyla

Lale Müldür'ün metinlerinin nasıl bir serbest sıçramalar, çağrışım değil, sıçrama, serisinden ibaret olduğunu ve yan yana gelmesi olanaksız gibi görünen şeyleri yan yana getirip konuştuğunu, iç içe geçirdiğini ve çarpıştığını bilen bilir. Bir 'öforik' patlama içinde Bizans'la David Bowie'yi, Uygurlarla Marianne Faithfull'u, musikiyle funk'ı, kuantum fiziğiyle Leonard Cohen'i, Rhavi Shankar'la Rimbaud'yu, İsa ile Lacan'ı ya da TCDD vagonlarıyla astronotları dans edencesine bir araya getirmesi neredeyse saykodelik bir etki yaratır. Yakalanamaz ve durdurulamaz bir poetik sıçramalar dizisidir bu. Mevcut mit ya da söylem düzeneeklerini atonal bir sentaksla hem hatırlayan hem de parçalayan bir dizi. Okurlarını da, ya da suç ortakları ya da dans partnerleri diyelim, bu 'çılgın karmaşa' içinde genre'ların ve söylem düzeneeklerinin ölgünlüğünün dışına çıkmaya, dans adımları atarak, davet eder. "Hadi hadi artık funky soruyu sor. Dans adımları atarak benimle dairenin dışına çıkar mısın?"

O yüzden ben Lale Müldür'ün herhangi bir hazır "malzeme" üzerine neler yazacağını çok merak ederim. Muhtemelen o malzemenin içinde gizli duran atonal tarafları açığa çıkarır, fragmanları birbiriyle çarpıştırır ve o malzemedan kendi 'çılgın' poetik sesini yaratır.

Bu kitaptaki “malzeme” Benoît Hamet’in çizimleri. Temelde ‘distorted’ bir Adem-Havva masalı gibi duran bu karanlık tonlu, ya da noktürnal, çizimlerin içinde Lale Müldür için keşfedilmeyi bekleyen çok iyi bir kara cevher var. Adem ve Havva, Leonardo ve Eva’ya dönüşürken melankolinin kara güneşi parlıyor. Bir imkansız aşk hikayesi bu. İlk sahnede parlayan güneşin dehşete düşürdüğü Leonardo ve Eva, noktürnal mutluluk anlarından sonra bütün çıplaklıklarıyla, bir felaket sahnesinden uzaklaşır gibi kaçarlar. Yönsüz bir kaçış. Sonrasında parlayan güneş altında ise, ideal bir görüntüde tekrar belirlirler.

Ama Lale Müldür’ün melankolinin kara güneşine olan ilgisi, aslında cennetsi mutluluğun parlayan gün ışığında değil, gece karanlığında, güzel gündüz ezgilerinde değil, gece müziğinde, Vivaldi’nin hafif ve ahmak mutluluğunda değil, Chopin’in kasvetli noktürnlerinde ya da en azından Beethoven’ın Ay Işığı Sonatı’nda yattığına işaret ediyor. Leonardo ve Eva’nın gün ışığındaki sahnelerinden sonra sahnenin kararması, güneş ışınlarının yerini, belki de ay ışığında parlayan, bıçağın parıltısının alması, bir felaket önsezisinin bir mutluluk beklentisinin yerini alması... Lale Müldür burada, diğer birçok şeyin yanı sıra, şu soruyu akla getiriyor: Felakete hazır olmadan aşk denilen feci mutluluk yaşanabilir mi acaba?

Burada, Adem ve Havva’nın pastoral mutluluğuna Modern Sıkıntı’nın puslu ışıkları sızıyor. Aslında şöyle: Böyle bir pastoral mutluluk asla olmamıştır. O “modern” sıkıntı hep oradadır. Mesele, o sıkıntının olmadığı bir zaman dilimine dair nostaljik ve umutsuz bir arayışa girmek değil, o kapanmaz deliğe, o kapanmaz boşluğa -Lacancı bir ifadeyle- o kurucu boşluğa ya da olanaksızlığa bakıp onunla beraber var olmaya devam etmektir.

O boşluk ya da olanaksızlık üzerinden bir mutluluk doğabiliyorsa ne âlâ. Melankolinin kara güneşine rağmen bir güneş ışığı çıkabiliyorsa ne âlâ. O kara güneşi es geçerek değil, o kara güneşle birlikte... Funk adımlarıyla!

Çizimlerle ve metinlerin belli belirsiz mırıtlarla konuştuğu bu metne biraz belirgin bir ses ekleyen ve bu konuşmayı dil düzeyine çeken bu ön sözü daha fazla uzatmadan, pat diye bitiriyorum, kitaptan “yol gösterici” bir alıntıyla:

*“Oh, we are going down to bliss
down to bliss
down to bliss...”*

Ahmet Ergenç

1

Bir yaz rüzgârı birbirine çarpar ağaçları ve insanları
ki sonsuz insanlardır onlar... Leonardo ve Eva...
Ah Güneş, sevgili Güneş böyle de olabilir miydin sen,
dik ve sert, her şeyin üzerinde?
Ama korur bir duman, yaz rüzgârı dumanı,
Leonardo ve Eva'yı.

Dumanın içinde kalan tek canlılar onlar:

Leonardo ve Eva.

Hızla bir yere ya da yöne gidiyor gibidirler.

Çıplaktır ikisi, her ikisi de çıplaktır.

Her yöne karşı.

2

Ah, Hera, Hera...

Ne mutlusun sen tek başına,

tek başına dünyayı doğururken...

Başında defnelerden bir taç,

saçların Medusa gibi sarmış her yanı...

Oturmuş da bir terazi indiriyorsun insanların üstüne

-kadınla erkeğin savaşı...

Kadınla erkeğin çarpımı birbirine...

Öbür elindeyse asan bir deniz eskili gibi...

Güneş arkandan asaletle parlarken,

ayaklarının dibinde insanlar,

şarap getiren,

balık getiren,

ekmek getiren

ve yıldız haritacı karışık bir adam...

Mutlu bir doğa, mutlu bir dünya şimdi...

Az biraz karıştırana bakar...

